

ဤကဏ္ဍတိုင်းစာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ဆုလေပွယ်

ကျွန်မနှင့်သူပိုမိုတစ်ယောက်

ပ န် : ချီ သိ န် • ၁၉၉၆ ခု

အခန်း (၁)

သစ်လွင်သားနား ထည်ဝါမှုသည် လူတွေရဲ့ စိတ်ကို တက်ကြွ
နှိုးကြားစေတာအမှန်ပဲလား မသိပါ။

ဆောက်ပြီးတာ မကြာသေးသော နန်းဆန်ဆန် တိုက်အိမ်ကျယ်ကြီး
မှာ အခန်းပေါင်းများစွာနှင့် ပြင်ဆင်ဖွဲ့စည်းထားသည်။

အပြင်ကကြည့်လျှင် နှစ်ထပ်ခွဲတိုက်ဟု ထင်ရသော်လည်း လှေကား
သေးသေးတို့ နှင့် နောက်ထပ်အခန်းတွေ အထပ်တွေ အများကြီး။

သူတောင် အခန်းသော့တွေ မှားမဖွင့်မိအောင် သတိထားရသည်။

တချို့ အနုစိပ် အသေးစိတ်ပြင်ဆင်မှုတွေ သေချာမပြီးသေးပါ။ အင်
တားရီးဟား ဒက်ကိုရေးရှင်းတွေ လိုအပ်တာ ရှိသေးသည်။ တစ်အိမ်
လုံးမှာ ဆေးအနံ့၊ ပေါ်လစ်အနံ့တော့ဖြင့် အသစ်ရနံ့တွေသာ ထုံမွှမ်းထား
သော ဤခြံတိုက်ထဲ နေမင်းတစ်ယောက်တည်း။

ဤအိမ်မှာ နေမည့် မိသားစုက ပြောင်းမလာသေးပါ။

မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ အကူအညီနှင့် သူ ဒီခြံမှာ ရောက်နေတာဖြစ်သ
ည်။

ထို့ကြောင့် ဤအိမ်နှင့် နေမင်းနောင် မယဉ်ပါ။ နေသားမကျ။ သူ့အ
တွက် လိုအပ်လို့ သာ သူ ခဏလာနေတာဖြစ်သည်။

ညမှောင်တာနှင့် အိမ်ကြီးက ချောက်ချားစရာကောင်းအောင် တိတ်

ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတော့သည်။ ။

နေမင်းနောင်ကတော့ သူ့အစီအစဉ်နှင့်သူမို့ မပျင်းမရိနိုင်ပါ။ စိတ်
တွေလည်း လှုပ်ရှားနေသည်။ ဘယ်အရာမဆို တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ စီ
စဉ်မှ သာ အောင်မြင်မှုရနိုင်မည်ဟု သူထင်သည်။ ။

တွေဝေနေတာကို နေမင်းမကြိုက်။

တွေဝေလွန်းရင် ပျော့ညံ့သွားမည်။ မဖြစ်။

အပြင်ထွက် ညစာစားသောက်ပြီးနောက် သူ အိမ်သို့ပြန်ဝင်လာသ
ည်။ ။

ဒီညလည်း လှုပ်ရှားမှ ...။ ကြာရင် သူ စိတ်ပြောင်းသွားဦးမည်။

နေမင်းနောင်က အံတစ်ချက် ကြိတ်လိုက်သည်။ ။

တွေ့ကြရောပေါ့ကွာ ... ဒီညတော့ နေမင်းနောင် ဘာလဲ မင်းသိရမှာ
ပေါ့။

မုန့်စားပွဲပေါ်က ငါးသုံးလုံးစီးကရက်ဘူးကို သွားကောက်ယူပြီး တစ်
လိပ်ဆွဲထုတ် မီးညှိလိုက်၏။

ပြီးတော့ ဟိုဘက်ခြံကိုမြင်ရသော ပြတင်းပေါက်နားမှာ ပုန်းလျှိုးကွ
ယ်လျှိုးရပ်ရင်း စီးကရက် ရှိုက်ဖွာလို့ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေမိ
သည်။ ။

အေးဆေးပါပဲ။

ဘာမှ ပြဿနာမရှိ။

ညနေကတင် တစ်ယောက်တည်း ကားမောင်းဝင်လာတဲ့ သူမကို နေ
မင်း ခိုးကြည့်ခဲ့သေးသည်။ ။

ချောမောပြီး ဆွဲဆောင်မှုပြင်းရှသော အလှအပတွေက အဝေးကပင်
ထင်ရှားကြည့်ကောင်းနေပါသည်။ ။

နေမင်းနောင်က နှုတ်ခမ်းကို တွန့်ကွေးသည် ဆိုရုံမျှ တစ်ချက်က
လေး ပြုံးလိုက်သည်။ ။

သူ့အပြုံးက နာကျင်သောအပြုံး။ သို့သော် မထီမဲ့မြင်လည်း ဆန်သ
ည်။ နက်နဲပြီး အေးစက်နေသည်။ ။

ပြောရရင်တော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ကြောက်စရာ ရင်တုန်ချ
င်စရာ အပြုံးမျိုးဟု ဆိုရပါမည်။

သူသည် ညဉ့်နက်တိတ်ဆိတ်သော အချိန်တစ်ခုကို စောင့်နေတာဖြစ်
သည်။ ။ ပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားကို လေ့လာအကဲခတ်နေသ
ည်။ ။

သစ်ပင်ဝါးပင်တို့ အုပ်ဆိုင်းနေပြီး လေတိုက်ခတ်သံ တရှဲ့ရှဲ့ကိုသာ
ကြားနေရ၏။

ဟိုဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းက တိုက်အိမ်ကြီးထဲ အခြေအနေဘယ်လိုရှိသ
လဲ သူ မသိသော်လည်း ဖြစ်သလို ရင်ဆိုင်ဖို့ တွေးထားသည်။ ။

သူ့အာရုံထဲမှာ အရေးအကြီးဆုံး သတိပြုစရာကတော့ အယ်ဇေးရှင်း
ခွေးကြီးတွေပဲ ဖြစ်သည်။ ။

သို့သော် ခွေးဆိုးကြီးတွေအကြောင်း သူ လေ့လာဖူးသည်။ ။ နီးနီးစပ်
စပ်လည်း နေဖူးသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ဘယ်လိုလမ်းကြောင်းကို ရွေးရမည်ဆိုတာ သူ
ကောင်းစွာ သိသည်။ ။

အခက်အခဲဆိုတာ နေမင်းအတွက်တော့ စိန်ခေါ်တဲ့ အရာပဲ။ ယောက်ျားဆိုတာ ရဲစွမ်းသတ္တိရှိရမည် မဟုတ်လား။

နေမင်းနောင်သည် သူ၏ စွမ်းရည်သတ္တိကို ယုံကြည်သော်လည်း အနည်းငယ်မျှတော့ ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေသည် ။

ဒါပေမဲ့ မခံချင်စိတ်ကလည်း သွေးထဲမှာ ဆူပွက်နေသည် ။

အချစ်နှင့် အမုန်းဆိုတာ စာရွက်တစ်ခုကို ဟိုဘက်ဒီဘက် စာမျက်နှာနှစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မည်။

အချစ်တွေနှင့် ဆတူပဲ အမုန်းတွေ ဝင်ရောက်လာသည် ။

ချစ်ခြင်းရဲ့ နောက်ပါးမှာ မုန်းတီးနာကြည်းခါးသည်းမှုတွေ ရှိတတ်ကောင်း သူ တနင့်နင့် ခံစားရင်း နားလည်ခဲ့ရသည် ။

ဒီညတော့ ရှုံးနိမ့်ခဲ့သမျှ ပြန်လည်အနိုင်ယူရလိမ့်မည်။

မင်းချည်းပဲ အမြဲတမ်း ကံကောင်းနေမယ်လို့ တွက်မထားပါနဲ့ ...။ မင်း ဝမ်းနည်းရတဲ့ အခါဆိုတာလည်း ရှိဦးမှာ ပါ။

ငါ့နှလုံးသားထဲက စုပ်ယူသွားတဲ့ အကြွေးတွေ မင်း ပြန်ဆပ်ဖို့ ပြင်ထားပါ။

ဘယ်နည်းနဲ့ မဆို မင်းဆီ ငါမရောက်ရောက်အောင်လာမည်။

နေမင်းနောင်ကို ခြေရာဖျောက်ပြီး နားလိုက်တဲ့ အတွက် ဒီညမှာ မင်းနောင်တရလိမ့်မယ်။

မျက်လုံးကို မှေးကျဉ်းသွားတဲ့ အထိ စူးစူးနစ်နစ်နှင့် ဒေါသတွေက စုစည်းလာသည် ။

မင်းရဲ့ ဖြားယောင်းတတ်တဲ့ မာယာမျက်လုံးတွေနဲ့ ငါ့ကိုကြည့်လိုက်

ဦးလေ ...။

*

အခန်း (၂)

ပန်ထွာတို့ မိသားစုသည် အလှမ်းဝေးပြီး လူဦးရေလည်း နည်းပါးလွန်းလှသောနေရာမှာ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးနှင့် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့တာကြာပြီ။

သည် ဝင်းသည် ခြံနှင့် ဒီအိမ်ကြီးသည် ပန်ထွာတို့ နေထိုင်ကြီးပြင်းလာရာဒေသဖြစ်ခဲ့ရ၏။

အလွန်အေးဆေးတိတ်ဆိတ်လွန်းသည့် နေရာ။ ကျောင်းဖွင့်ရက်တွေမှာ တော့ မြို့လယ်တိုက်ခန်းရှိ ဒေါ်လေးတို့ ဆီမှာ သွားနေရတာ ပျော်စရာ။

လှေကားဆင်းလိုက်တာနှင့် လိုတာအကုန်ရနိုင်တာမို့ အဆင်ပြေလှသည် ။

စမ်းချောင်းတိုက်ခန်းတွင် ဒေါ်လေးနှင့်သွားနေရတာကို ကြည်နူးနှစ်သက်မိသော်လည်း မေမေက ကြာရှည်နေခွင့်မပေးတတ်ပါ။

အထူးသဖြင့် ရွန်းလက်ကို သူတို့ အနား ထာဝစဉ် ရှိနေစေချင်သည် ။

“သမီးငယ်လေးကို မြင်နေရမှ မေမေ စိတ်ချမ်းသာတယ်”

ဆိုသော စကားတစ်ခွန်းသည် ‘မမလင်းလက်’ အတွက် မနာလို မကျေနပ်စရာ ဖြစ်သော်လည်း ရွန်းလက်အတွက်တော့ လှပသိမ်မွေ့လွန်း

စွာ စကားနှင့်ဖန်တီးလိုက်သော လှောင်အိမ်ငယ်လေးလိုပါ။

မိဘနှစ်ပါးကို ရွန်းလက်က အလွန်ချစ်သည် ။

ဒါပေမဲ့ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းလွန်းလှသော သည် အိမ်ကြီးမှာ
နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အိမ်တွင်းအောင်းပြီး မနေနိုင်တာ ခက်သည် ။

ရွန်းလက်ကတော့ ဒီအိမ်မှာ နေရတာ ငြီးငွေ့လွန်းလှ၏။ ထိုညတွင်
လမိုက်ညတစ်ည ဖြစ်သည် ။

ကောင်းကင်ပြာတစ်ခုလုံး မည်းမှောင်ကျနေ၏။ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးက
လည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လှ၏။

ခပ်မှို န်မှို န် မီးတိုင်လေးတွေအောက်မှာ ပန်းပင်မျိုးစုံကို ဝိုးတဝါးပဲ
မြင်ရသည် ။

စားပင်သီးပင် စုံလင်လွန်းသော သည် ခြံကြီးက အပင်တွေနှင့် အုပ်
ဆိုင်းကာ တောကြီးတစ်ခုလိုပါပဲ။

ဝရန်တာမှာ ရပ်နေရင်း လှည့်ထွက်ခဲ့တာ ရွန်းလက်အခန်းရှိရာ
လျှောက်လာခဲ့သည် ။

အခန်းထဲဝင်ကာ တံခါးကိုပြန်ပိတ်သည် ။ မီးခလုတ်ကို လှမ်းဖွင့်လို
က်တော့ တစ်ခန်းလုံး လင်းရှင်းသွား၏။

သည် ညတော့ စာအုပ်ဖတ်ရင် ကောင်းမလား။ သီချင်းနားထောင်ရ
င်ကောင်းမလား။ ဒါမှ မဟုတ် ကွန်ပျူတာဂိမ်းဆော့ရင် ကောင်းမလား။

ဟိုဒီစဉ်းစားနေမိသည် ။

မနက်ဖြန် ဒေါ်လေးပြန်ရင်တော့ လိုက်သွားရမည်ဟု တွေးထားလို
က်သည် ။

မမလင်းလက်ကတော့ ပြင်ဦးလွင်က ပြန်ရောက်လာတာ သိပ်မကြာ
သေး။ လောလောဆယ်တော့ သူသည် မှ နေရတာ ပျင်းရိဦးမှာ မဟုတ်။

ဟိုမှာ ကဲလာတာမို့ အနားယူဦးမည် ထင်သည် ။

စာအုပ်စင်နားလျှောက်လာကာ မဖတ်ရသေးသော စာအုပ်တချို့ကို
မွေနှောက်ရှာ ဖြစ်၏။

ဟိုတစ်လောကမှ ဖေဖေဝယ်လာသော ဘာသာပြန်စာအုပ် ထူထူရှည်ရှည်ကြီးကို အားလုံးထဲမှာ ဖတ်ဖို့ ရွေးချယ်လိုက်၏။

စိတ်ချောက်ချားစရာကောင်းသော ဇာတ်လမ်းမျိုးမို့ ခုလို တိတ်ဆိတ်
သောညမှာ ဖတ်ရတာ ပိုအရသာရှိနိုင်မည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်ချရင်း ထိုစာအုပ်ကို စာကြည့်စားပွဲရှိရာ ယူလာခဲ့လိုက်
သည် ။

စားပွဲပေါ်မှာ စာအုပ်ကိုချထားပြီး နံရံကပ်ဗီရှိရှိရာ သွားပြီး ချိတ်
ထားသော ညဝတ်အင်္ကျီရှည်တစ်ထည်ကို ဖြုတ်ယူလိုက်၏။

ပျော့အိအိ ဂါဝန်လေးကို အသားမှာ ကပ်ကာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစေသ
ည် ။

ခါးစည်းကြိုးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲချည်ရင်း မှန်ရှေ့မှာ ရပ်မိသည် ။ ဆံပင်
တွေကို တစ်ချက်ဖြီးလိုက်၏။ ပြီးတော့ ပီကေရနံ့မွှေးနေသော နှုတ်ခမ်း
နီအရည်ကို စုပ်တံလေးနှင့် ဆိုးလိုက်သည် ။

ထို့နောက် စာကြည့်မီးကိုဖွင့်၍ စာရေးစားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်သည် ။

ဝိညာဉ်အကြောင်းနှင့် လူစွမ်းကောင်းတစ်ဦးဇာတ်လိုက်အဖြစ် ပါဝင်
တာမို့ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းနေသည် ။

စာအုပ်ထဲစိတ်ပါသွားတာမို့ အချိန်ကုန်လို့ ကုန်မှန်းမသိ။

ထိုဇာတ်လမ်းကြောင့် ကြက်သီးမွေးညင်း ထလာမိသည် ။ အသက်ပင် ရဲရဲမရှူမိ။

အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံးမှာ ရွန်းလက်တစ်ယောက်တည်း ဆိုတာရော တစ်အိမ်သားလုံး အိပ်မောကျလောက်ပြီဆိုတာရော မေ့နေမိသည် ။

ထိုင်ဖတ်ရတာ ညောင်းညာတာမို့ ခုတင်ပေါ် ကန့်လန့်ဖြတ်လှဲချရင်း ဆက်ဖတ်သည် ။

ဖတ်ရင်းက ခေါင်းထဲအုံ့ခဲသလိုရှိလာတာမို့ ပြတင်းပေါက်ဘေးမှာ မတ်တတ်ရပ်၍ ဖတ်သည် ။

မျက်စိညောင်းလာတော့ အနားပေးကာ ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် ခြံရှေ့လမ်းမပေါ် မျှော်ကြည့်မိသည် ။

ရိပ်ခနဲဖြတ်သွားသော အရိပ်မည်းတစ်ခုကြောင့် ဆတ်ခနဲဖြစ်ကာ မျက်လုံးကျယ်သွားသည် ။ အိပ်ချင်စိတ်နှင့် ထုံထိုင်းနေသော အာရုံကို ပြန်စုစည်းလာရ၏။

ထိုလမ်းပေါ် အကြာကြီး ရပ်ကြည့်နေသော်လည်း ဘာလှုပ်ရှားမှုမှ မမြင်ရတော့ပါ။

ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။

ဖတ်နေသော စာမျက်နှာကို မှတ်ထားလိုက်ပြီး စာအုပ်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည် ။

ထို့နောက် ပြတင်းလိုက်ကာကို ဆွဲဖယ်၍ သေချာအောင် ထပ်ကြည့်မိသည် ။

ဘာဆို ဘာမှ မရှိ။

ရွန်းလက် ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားရ၏။

ချောက်ချားလွန်းစရာ တိတ်ဆိတ်နေတာကို အခုမှ သတိပြုမိ၏။

သည် ဝန်းခြံကြီးထဲမှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက နေလာခဲ့သူမို့ သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိတ်သန့်သည် ။

တစ်ခါမှ လည်း သံသယဖြစ်စရာ မကြုံဘူးခဲ့။

ရွန်းလက် မျက်စိမှားတာလား ပြတင်းပေါက်မှ ထပ်ကြည့်မိသည် ။

လမ်းနီနီလေးက ပကတိ အေးချမ်းငြိမ်သက်လျက် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဘာမှ မရှိဘဲ ရှင်းလင်းလို့ နေသည် ။

ရွန်းလက် မျက်ခုံးလေးကို တွန့်ချိုးသွားရင်း စူးနစ်စွာ စဉ်းစားသည် ။

အမြင်မှားတာလား၊ အရိပ် သဏ္ဌာန်တစ်ခု တကယ်ပဲ ဖြစ်သွားတာလား။

တကယ်ဖြတ်သွားတာပဲ ထားတော့။

အဲဒါ ဘာလဲ။ လူလား။ သရဲလား။ ဝိညာဉ်လား။

ရွန်းလက် လက်ဖျားလေးတွေ အေးစက်သွားရသည် ။ လူစစ်စစ်ဆို လျှင် လှုပ်ရှားမှုက အဲဒီလောက် မြန်ဆန်ပါ့မလား။

ပြတင်းပေါက် လိုက်ကာကို ပြန်ဆွဲပိတ်လိုက်သည် ။ ကိုယ်လေးက မသိမသာ တုန်ချင်နေသည် ။

ဘာလို့ ကြောက်ရမှာ လဲ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကြောက်စရာကိုမရှိ။ ရွန်းလက်က ဘုရားတရား မေ့နေတတ်သူ မဟုတ်။ ကိုယ်ကျင့်တရားကို ရွန်း

လက် ယုံသည် ။

တစ်ခါတစ်ရံ သူများ တွေ သရဲအကြောင်းပြောကြလျှင်တောင် ရွန်းလက် ရယ်နေမိခဲ့သည် ။

စောစောက ရုတ်တရက် မြင်လိုက်တာ ဘာလဲ။ မြင်လိုက်ရသောအချိန်က တိုတောင်းလှသော်လည်း မြင်လိုက်ပုံကတော့ သေသေချာချာပါ။

တစ်ယောက်ယောက်ကို သွားနှိုးလျှင် ကောင်းမလား။

နှိုးပြီးတော့ရော...

ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း ရွန်းလက် စဉ်းစားမရ။

ခြံထဲဆင်းပြီး လမ်းပေါ်အထိ ထွက်ကာ သေချာရှာပါပြီတဲ့ ။

ဘာမှ မတွေ့လျှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

ဘာလေးမဆို စူးစမ်းချင်စိတ်နှင့် တစ်ခုခုဆို ခိုင်မာသေချာချင်သည့် စိတ်က ရင်ထဲ ရုန်းကြွသည် ။

အခန်းပြင်ထွက်ကာ ရေတစ်ခွက် သွားသောက်သည် ။ ရန်သူလည်း မဖြစ်နိုင်။ သူခိုးလည်း ရွန်းလက်တို့ ခြံကို ကပ်ရဲမည်မဟုတ်။

အိမ်မှာ မွေးထားသော အယ်ဇေးရှင်းခွေးကြီး နှစ်ကောင် ရှိသည်လေ။

မတ်တတ်ရပ်လိုက်လျှင် ရွန်းလက်ခေါင်းပေါ်ပင် ကျော်သွားတတ်သည့် ခွေးမြင့်မြင့်ကြီးတွေ။

ခွေးသတင်းက မွေးပျံ့လှ၏။ တော်ရုံတန်ရုံ ဧည့်သည် ပင် အိမ်မလာရဲအောင် ခွေးတွေက ဆိုးလှ၏။ သူခိုးတို့ ကပ်ဝံ့မတဲ့ လား။

ခြံထဲမှာ ခြံစောင့်လည်း အမြဲရှိတာပဲ။ လူတစ်ဦး တိတ်တဆိတ် အိမ်

ထဲရောက်လာဖို့ ဆိုတာ ဖြစ်ကို မဖြစ်နိုင်သောကိစ္စ။

ခြံဝန်းကြီးကို ကျော်ဖြတ်ပြီး အိမ်ကို ချန်းကပ်ဖို့ ဆိုတာ မလွယ်ကူ။
လျှောက်စဉ်းစားရင်း ရွန်းလက် အိပ်ချင်စိတ်လွင့်ပြယ်သွားရသည် ။ အာ
ရုံတွေက နီးကြားသွက်လက်လာ၏။

စောစောက မြင်လိုက်တာ လူပါပဲ။ လူမဟုတ်ရင်တောင် တခြားအ
ရာတစ်ခုခု ဖြစ်မည်။

ပြတင်းပေါက်မှ သေချာလှမ်းမြင်လိုက်တဲ့ အရာဟာ တခြားတစ်ခုခု
ဆိုလည်း သူတို့ မြင်ရသည် ဟု ကြားဖူး၏။

မကောင်းဆိုးဝါးမြင်လျှင် ခွေးအူတတ်သည် ဟု ပြောကြသည် မဟု
တ်လား။

ခွေးတွေကတော့ တစ်ခါမှ အူလည်း မအူပါဘူး။ တဖျတ်ဖျတ်လွင့်
နေသော ပြတင်းပေါက်လိုက်ကာကို မမှီတ်မသုန်ကြည့်ရင်း ရွန်းလက်
ကျောထဲက စိမ့်တက်လာသလိုပါ။

အခန်းတစ်ခုလုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရင်း ချောက်ချားလာပါသည် ။

အဓိပ္ပာယ်မရှိတာပဲ။ ဘယ်သူဝင်လာလို့ ရမှာ လဲ။ ပြီးတော့ ဘုရား
လည်း ရှိနေသေးတာပဲ။

ရွန်းလက်စိတ်ကို တင်းပစ်ရင်း စာကြည့်စားပွဲပေါ်မှာ ပြန်ထိုင်နေသ
ည် ။

ချက်ချင်း အိပ်ပျော်မှာ လည်း မဟုတ်တာမို့ စာအုပ်ပဲ ဆက်ဖတ်နေဖို့
စဉ်းစားမိ၏။

သို့သော် စာထဲ စိတ်မရောက်ဘဲ ထိုအကြောင်းအရာပဲ ခေါင်းထဲ

ရောက်လာသည်။ ။

ပိတ်ထားသော အခန်းတံခါးဆီ ကြည့်မိ၏။ ရွန်းလက်အခန်းမှာ တံခါးနှစ်ပေါက်ရှိသည်။ ။

တစ်ခုက နေ့စဉ် လူတိုင်းအသုံးပြုနေသော လူတိုင်းအလွယ်တကူ တွေ့နိုင်သော တံခါး။ ကျန်တစ်ခုက ရွန်းလက်တို့ မိသားစုချင်း တစ်ခန်းမှ တစ်ခန်းသို့ လွယ်လင့်တကူ ကူးသွားနိုင်သော လျှို့ဝှက်တံခါး။ သို့သော် ထိုတံခါးကို အသုံးမပြုတာကြာပြီ အောက်ထပ်အခန်းများကိုလည်း သွားလာနိုင်သည်။ ။

ဖျတ်ခနဲ ထိုတံခါးဆီ ရွန်းလက် အကြည့်ရောက်၏။ အသုံးမပြုတာကြာပြီမို့ တံခါးက ကျပ်များ နေမလား။

ရွန်းလက် တစ်ယောက်တည်း ပြုံးမိသည်။ ။

ဪ...စာအုပ်ဖတ်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်သလိုဖြစ်နေပြီ။

ဘာကြောင့် အဲဒီတံခါးကို ဖွင့်ပြီး ထွက်ရမှာ လဲ။ အန္တရာယ်မှ မရှိနိုင်တာဘဲ...။

ရွန်းလက်ကို ဘယ်သူက ဘာလာလုပ်မှာ မို့လို့ လဲ။ ကိုယ်က လူတစ်ဖက်သား စိတ်ဆင်းရဲအောင်ပင် မပြောခဲ့သူ။

တစ်ခါတစ်ရံ သူများ တွေကို အလျှော့ပေးလွန်းလို့ မေမေကအောင် ဆူနေသေးတာ။

ညီအစ်မချင်းပင် ရွန်းလက်က အနိုင်မယူတတ်။

ရွန်းလက်ကတော့ ကိုယ့်အစ်မမို့ အရမ်းချစ်ကာ သံယောဇဉ်လည်း ကြီး၏။

အိမ်မှာ ရော အပြင်မှာ ပါ ဆိုးချင်သော မမလင်းလက်ကို မေမေက
အမြဲဆုံးမသည်။ အမြဲတမ်း စိတ်ညစ်ရသည်။ ။

တဖွတ်ထိုး လုပ်ဆောင်တာကြောင့် ရွန်းလက်က အငယ်ပေမယ့်
လူကြီးဆန်နေရသည်။ ။

မမလင်းလက်က အရမ်းအချွဲအနွဲ့ကောင်းသည်။ ။ ရွန်းလက်ကတော့
လူတစ်ဖက်သားကို ချွဲနွဲ့မပြောတတ်ပါ။ ပုံမှန်ပဲ ဆက်ဆံတတ်သည်။ ။ မိ
တ်ဆွေအပေါင်းအသင်းသိပ်မများ ပေ။

မေမေက ရွန်းလက်ကိုဆို အမြဲ အိမ်မှာ ပဲ ရှိနေစေချင်သည်။ ။

စာအုပ်ကိုပိတ်ကာ ရွန်းလက် တစ်ချက်သန်းဝေလိုက်သည်။ ။ မျက်ခွံ
လေးတွေ လေးလံလာမိရင်း ခုတင်အနားကို လျှောက်လာခဲ့၏။

အိပ်ချင် လာပြီမို့ ဘာမှ မစဉ်းစားချင်တော့။ အခုနတုန်းက အဖြစ်အ
ပျက်လည်း ဝေဝါးသွားရပြီ။

ခုတင်ပေါ်သို့ ပက်လက်အနေအထား လှဲအိပ်လိုက်သည်။ ။ ခြေတွေ
လက်တွေကို ဆန့်ရင်း မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

မီးတွေ မပိတ်ရသေးတာ သတိရပေမယ့် မထချင်တော့ဘူး။ စာကြ
ည့်မီးလည်း မပိတ်ရသေး။ မီးချောင်းကလည်း လင်းထိန်နေသည်။ ။

သည် လောက် အိပ်ငိုက်နေတာမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူး။ စာအုပ်ဖတ်
လိုက်လို့ ပဲ ဖြစ်မည်။

စာအကြာကြီး ဖတ်လိုက်တော့ အကြောအချဉ်တွေ ညောင်းညာကာ
အိပ်ရာပေါ်လှဲချရတာ တကယ်အရသာရှိ၏။

တစ်ခန်းလုံး လင်းနေသဖြင့် မဖြစ်ပါဘူးလေဟု တွေးကာ ခုတင်ပေါ်

မှ ပြန်ဆင်းသည်။ ။

စာကြည့်မီးကို လှမ်းပိတ်လိုက်၏။ လေနှင့်လွင့်နေသော လိုက်ကာ
ကို အမှတ်တမဲ့ကြည့်မိရာ ရုတ်တရက် မျက်လုံးတွေပြူးကျယ်သွား၏။

သူမနောက်ဘက်မှာ ရှိနေတာ ဘာလဲ။ လူလား...

ရွန်းလက် နောက်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ရင်တုန်လာသည် ။ တကယ်
တွေ့ရပြီဆိုတော့လည်း ထိုအရိပ်မဲ့ကို ရွန်းလက် မကြည့်ဝံ့ပါ။

ဒီအခန်းထဲကို သူ ဘယ်လိုဝင်လာသလဲ။ တံခါးသံပင်မကြားရလော
က်အောင် သူ့လှုပ်ရှားမှုက ပီရီသေသပ်သလား။

ခြံဝန်းထဲကို သူ ဘယ်လိုရောက်လာသလဲ။ အိမ်ပေါ်ကို ဘယ်ကတ
တ်လာသလဲ။

ကြောက်စိတ်တွေ ကြီးစိုးလာရသည် ။ လူ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့ ။

အဲဒါဆို သရဲ...သရဲ များ လား။

ခြေဖဝါးတွေက ကြမ်းပြင်နဲ့ မထိတော့သလို ဖြစ်လာရ၏။

ရွန်းလက်ကို ရွတ်ဇွတ်မလုပ်ဘဲ ဘာလို့ ရပ်ကြည့်နေတာလဲ။
လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် သူ့မျက်နှာကြီးကို ဘယ်လိုပုံစံနှင့် မြင်ရမလဲ။

သူ့မှာ မျက်နှာရော ရှိပါ့မလား။ အရိပ်ထဲမှာ ပေါ်နေတာကတော့ လူ
အတိုင်းပဲ။ ခေါင်းနှင့်ကိုယ်ကို လည်ပင်းက ဆက်ထားသည် ။

ခြေထောက်တွေ လက်တွေလည်း ပါသည် ။

ရွန်းလက် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

လူကကြောက်ပြီး လှုပ်ရှားလို့ မရ မှားပြီဟု နောင်တရချင်သည် ။

စောစောကတည်းက အိမ်ကလူတွေကို သွားနှိုးခဲ့ရင် အကောင်း
သား...

“ဟေ့...ဒီမှာ ”

စကားပြောပါလား။

အသံရှုကြီးကြောင့် ရွန်းလက်ဒူးဆစ်တွေ ချောင်လာရသည် ။

ရွန်းလက်စိတ်တွေ ချောက်ချားယောင်ယမ်း ကြားမိနေတာများ
လား။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

ရွန်းလက်နောက်ပါးမှာ သူ တကယ်ရှိနေတာပဲ။ သူ့အရိပ်က ဇာပြ
တင်းလိုက်ကာမှာ အထင်အရှားရှိနေတာပဲ။

“ဟား ...ဟား...ဟား...၊ အခုမှ မင်းကြောက်နေသလား ပန်ထွာ”

“ပန်ထွာတဲ့ ”

ရွန်းလက်အမည်ကို သူ ရေရွတ်နိုင်ပါလား။ ရွန်းလက်က သူ့ကို လှ
ည့်ကြည့်ဖို့ အားတင်းလိုက်သည် ။

သေချာတာတစ်ခုက ရွန်းလက် သူ့ကို လုံးဝမသိ။ တစ်ခါမှ
မြင်လည်း မမြင်ဖူးခဲ့ပါ။

“ရှင်ကို ကျွန်မ မသိဘူး”

“ဟား ...ဟား...ဟား...၊ ဟုတ်လား နေမင်းနောင်ကို မသိဘူးပေါ့”

သူက ခပ်လှောင်လှောင်ရယ်သည် ။

“ရှင်...ဘာလိုချင်လို့ ကျွန်မ အခန်းထဲ ဝင်လာရတာလဲ”

“အရှင်းကြီးပဲ၊ ငါလိုချင်တာ မင်းကိုပဲ ပန်ထွာ”

ရွန်းလက် မျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားရသည်။ ။

ကြောက်လန့်စိတ်က တစ်ကိုယ်လုံးပျံ့နှံ့ကာ ခေါင်းထဲ တဒိတ်ဒိတ်နှင့် မူးဝေချင်၏။

“မကြောက်ပါနဲ့ ...ပန်ထွာရယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး လိုက်လျောစမ်းပါ”

ရွန်းလက် လက်ကောက်ဝတ်ကို လာဆုပ်ကိုင်ပြီး ခပ်သဲ့သဲ့ ပြောသည်။ ။

“ဟင့်အင်း..ရှင်နော် မယုတ်မာနဲ့၊ လွှတ်..လွှတ်”

လက်ကို ဆောင့်ရုန်းရင်း ငိုသံပါနှင့် ပြောဖြစ်တော့ သူကရယ်သည်။ ။

“လွှတ်ရမယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...လွှတ်၊ ရှင် အခုထွက်သွား”

“သနားစရာပဲဗျာ...ကျွတ် ...ကျွတ်”

သူ့အသံက သရော်သံ...

“ခင်ဗျားကို လွှတ်မှ ဖြင့် ကျုပ်က ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ဒီအထိလာမတဲ့ လား ဒေါ်ပန်ထွာရယ်”

သူ့ပြောပုံကြောင့် ပိုပြီး ချောက်ချားသွားရသည်။ ။ ကြည့်ရတာ အလွယ်တကူ လက်လျှော့မည့်ပုံမဟုတ်။

အခန်းတစ်ခုလုံးကို ရွန်းလက် ဝှေ့ဝဲကြည့်မိသည်။ ။

“ဘာမှ စဉ်းစားအကြံထုတ်မနေနဲ့။ ။ မင်း ဘယ်လိုမှ ငါ့လက်က မလွှတ်ဘူး”

“ကျွန်မ အော်လိုက်ရမလား”

“အော်လေ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“မေမေ...”

သူမအော်သံ စူးစူးဝါးဝါး ဗလုံးဗထွေးနှင့် ရပ်သွားရ၏။

သူက အားပါးသော လက်ဖြင့် သူမပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည် ။

ရွန်းလက် ကြောက်လန့်တကြား ရုန်းဖယ်ပါသည် ။

သူ့ကိုယ်ကြီးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တွန်းဖယ်ထုရိုက်ကာ ရန်ကန် သော်လည်း အချည်းနှီးပါ။

သူက ရွန်းလက်ပါးစပ်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ပိတ်ထားကာ ကျန်လက် တစ်ဖက်ဖြင့် ရွန်းလက်ကို ခါးမှ သိမ်းပွေ့ချီပြီး ခုတင်ရှိရာ ခြေလှမ်းကြဲ နှင့် လျှောက်သွား၏။

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း”

ခြေထောက်တွေကို ရုန်းကာရမ်းကာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကုတ်ခြစ်တွန်းဖယ်ရင်း ယက်ကန်ယက်ကန် ပါလာရသည် ။

ရွန်းလက်ကို ခုတင်ပေါ် ပစ်ချလိုက်တာကြောင့် ဘိုင်းခနဲကျကာ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်သွားရသည် ။

“ရှင့်ကို ကျွန်မ မသိဘူး၊ မယုတ်မာနဲ့ နော်၊ ကျွန်မကို မထိနဲ့ နော်”

ခုတင်ပေါ်မှ ကုန်းရုန်းထ မတ်တတ်ရပ်ရင်း တုန်တုန်ယင်ယင် ပြောလိုက်တော့ သူက ခုတင်ဘေးမှာ အေးအေးလူလူ ရပ်ရင်း ပြုံးနေ၏။

စပရိန်ခုတင်နှင့် ရေမြုပ်မွေ့ယာက နင်းထားရတာ ခိုင်ခိုင်မာမာ မရှိ
။ ရပ်ဖို့ မလွယ်။

“ဒီလိုကျတော့လည်း မင်း ကြောက်တတ်သားပဲ”

ခေါင်းတဆက်ဆက် ညိတ်ရင်း မှတ်ချက်ချနေတာ အသက်ပင် ရှူဖို့
ပင် မေ့နေရသည် ။

သူ့လက်က ရွန်းလက် လွတ်ပါ့မလား။

ရွန်းလက် ဘယ်လိုပြေးရမလဲ။

ကိုယ်လေးတစ်ဆတ်ဆတ်တုန်ကာ သူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိ
၏။

“ရှင် ခုထွက်သွား၊ ကျွန်မ အခန်းထဲသို့ ကျူးကျော်ဝင်လာတာ၊ ရှင့်ကို
ရဲစခန်းပို့မယ်၊ သွားလေ ထွက်သွား”

ရွန်းလက် ဒေါသနှင့်ပြောတာကို ရယ်မြူးရိပ်ပါသော မျက်လုံးများ နှ
င့် ကြည့်ရင်း နားထောင်နေ၏။

သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက် ခုတင်တစ်လျှောက်ပြေးသွားကာ ခု
န်ဆင်းဖို့ ကြိုးစားလိုက်၏။

“ဟား...ဟား၊ ဘယ်ရမလဲ”

သူ လှမ်းဆွဲလိုက်သဖြင့် ပြန်လဲကျသွားရသည် ။

ရွန်းလက် ရင်ထဲမှာ ဒေါသက ဝုန်းခနဲ ကြွသည် ။ သည် လူ ယုတ်မာ
လှသည်လား။ လူပါးဝလှသည်လား။

မှောက်လျက်ကျသွားတာမို့ ခူးထောက်ထထိုင်ရင်း သူ့ကိုစူးရဲစွာ ကြ
ည့်လိုက်၏။

“ရှင်...”

သူ့ပါးကို မိမိရရ ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်ချလိုက်တော့ သူက တအံ့တ
ဩနှင့် အငိုက်မိသွား၏။

ထို့နောက် ဒေါသတကြီးနှင့် ရွန်းလက်လက်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်
။

“အေးလေ၊ မင်းကို ရဖို့ ငါ့ဘက်ကလည်း ဒီလောက်တော့ ပေးဆပ်ရ
မှာ ပေါ့”

သူက လေသံနှင့်ပြောပြီး ရွန်းလက်ကို တင်းကျပ်စွာ လှမ်းဖက်လိုက်
သည် ။ ရွန်းလက် သူ့ပခုံးကို ဒေါသနှင့် တအားကိုက်ပစ်လိုက်၏။

“အား...ဟိတ်”

ပခုံးနှစ်ဖက်ကို အုပ်ကိုင်ကာ ဒေါသနှင့် ရမ်းခါပစ်လိုက်တာမို့ ရွန်း
လက် မူးမိုက်သွားရသည် ။

“ဒီ မိန်းမ ...တောက်”

သူက အံ့ကြိတ်ရင်း ရေရွတ်လျက် ရွန်းလက်ကို ခုတင်ရှိရာ အားနှင့်
တွန်းပစ်လိုက်သည် ။

“အမေ့”

ခုတင်ပေါ်ကို နောက်တဖန် အရှိန်နှင့် ပစ်ကျသွားတာကြောင့် ကိုင်ရို
က်သလို နာကျင်သွားလေသည် ။ ကြောင်ရှေ့ရောက်လာသော ကြွက်က
လေးလို ရွန်းလက် လှောင်ပိတ်မိနေ၏။

သူက ခပ်အေးအေး ခုတင်ဘေးမှာ လာရပ်ပြီး ရွန်းလက်ကို ငုံ့ကြည့်
သည် ။

“ရှင်...လူယုတ်မာ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အင်အားနဲ့ အနိုင်ကျင့်တယ်၊ ယောက်ျားမပီသဘူး”

“ဟုတ်တယ်”

ရွန်းလက် စွပ်စွဲသမျှကို ခေါင်းညိတ်သည် ။

“မင်း ရုန်းနေရင်တော့ ငါလည်း ကြမ်းရမှာ ပဲ၊ မင်းက အသာတကြည်ဆို ငါက ညင်သာပါတယ်”

ရွန်းလက် ရင်ထဲကို စူးရှသွားစေသည် ။ ရွန်းလက် လိုလိုချင်ချင် ရက်ရက်ရောရော လာရဦးမတဲ့ လား။ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ မခံချင်စိတ်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်လာရ၏။

ရွန်းလက် ငေါက်ခနဲထဖို့ ကြိုးစားတော့ သူက ရှေ့မှာ ကိုယ်ကို ထိုင်ချလျက်...

“လုံးဝ မလှုပ်နဲ့ ပန်ထွာ၊ မင်း ဒီထက်နာလိမ့်မယ်”

ဟု ကြိမ်ဝါးသည် ။ ရွန်းလက် စိုးရွံ့ထိတ်လန့်ပြီး နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ခြောက်သွေ့လာသလို ခံစားရသည် ။

ရွန်းလက်ဘဝ သူ့လက်ထဲရောက်တော့မှာ လား။

မေမေ...ရွန်းလက်ကို ကယ်ပါဦး။

အရင်ဦးဆုံး မေမေ့ကို သတိရသည် ။

အားငယ်စွာ မျက်ရည်ရစ်ဝိုင်းလာရသည် ။

“မေ့...မေ့...မမ...ဂူး”

အသံကုန် အော်ဟစ်သံက တစ်ခွန်းပဲ ပီသစွာ ထွက်ခွင့်ရပြီး သူက လျင်မြန်လွန်းစွာ ရွန်းလက် ပါးစပ်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်၏။

“မင်း သိပ်ခေါင်းမာပါလားကွယ်”

ရွန်းလက်၏ နံဘေးသို့ ထိုင်ချလိုက်တော့ သိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားရ၏။

“ငါက မင်းကိုချစ်လို့ ပါကွာ၊ အဲဒီလို ယူဆပေါ့”

ရွန်းလက် ကိုယ်ပေါ် ပိကျလာသော သူ့ကိုယ်ကြီးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အားကုန်တွန်းထားသော်လည်း အရာမထင်။

သူက ရွန်းလက် ကိုယ်လေးကို ကြမ်းတမ်းစွာ ဖက်ထားပြီး မလှုပ်သာ မရုန်းသာအောင် အင်အားနှင့် ဖိထား၏။

ပြီးတော့ ရွန်းလက်မျက်နှာအနံ့ကို နမ်းရှိုက်သည် ။

နူးညံ့ညင်သာခြင်း မရှိသော ကြမ်းရမ်းရမ်း သူ့အတွေ့အထိမှာ နစ်မွန်းရင်း အားငယ်လွန်းစွာ ကြေကွဲရင်း ရွန်းလက်။

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း”

ဟု နှုတ်ကပဲ ငြင်းဆန်နေမိသည် ။ လူက မရုန်းသာ။

သူ တမက်တမော နမ်းရှိုက်နေတာကို ခေါင်းဘယ်ညာတိမ်းပြီး ရှောင်သော်လည်း မရ။

“ရွန်းလက်ကို လွှတ်...လွှတ်နော်”

ဟု ငြင်းဆန်နေသံကို သူ့နားထဲ ရောက်ပုံပင်မရ။

ပြင်းရှသော သူ့အကြည့်က ရွန်းလက်နှုတ်ခမ်းဆီမှာ ပဲ ဝေ့ဝဲနေတာ အတင်းပဲ ကြိုးစားနေ၏။

“ရွန်းလက် ကြောက်တယ်...ရွန်းလက်ကို လွှတ်ပါ”

သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို လက်နှင့်တွန်းရင် သူ့ကျောပြင် အင်္ကျီစကို

ဆွဲရင်း တောင်းပန်နေမိ၏။

သူက ရုတ်တရက် ငြိမ်ကျသွားကာ ရွန်းလက်မျက်နှာကို သေချာကြည့်၏။

“ရွန်းလက် ကြောက်လို့ ပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ရွန်းလက် ရှင် ကြိုက်သလိုတောင်းပန်ပါ့မယ်၊ ရွန်းလက်ကို မရက်စက်ပါနဲ့ နော်”

တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသော ကောင်မလေးကို ကြည့်ရင်း နေမင်း နောင် ရုတ်တရက် ကြောင်အမ်းသွားရ၏။

ကိုယ့်လက်ခုပ်ထဲက ရေ။ ကိုယ် လုပ်ချင်သလို လုပ်လို့ ရသည့် အနေအထား။

မျက်ရည်တလည်လည်နှင့် တုန်ခတ်လွန်းသော အသံလေး။

သိပ်ကြောက်လန့်နေပုံရကာ သူမကိုယ်လေးက အေးစက်တုန်ယင်နေသည် ။ အေးချမ်းသောညမှာ သူမ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးတွေ နှစ်ကာ ဘယ်လောက်များ တုန်လှုပ်နေရှာသလဲ။

ကိုယ့်လက်နှင့် ထိနေသော သူမ ကျောပြင်မှာ ဝတ်ထားသော ဂါဝန် ရှည်က ချွေးနှင့်နှစ်တာ အသားမှာ ကပ်နေရပြီ။

နေမင်းနောင် တွေဝေသွားရ၏။

သူမ ကိုယ်ပေါ်မှ ခွာပေးလိုက်သော ဝန်းခနဲ မတ်တတ်ရပ်မိသည် ။

ငေါက်ခနဲ ထထိုင်ပြီး ခါးစည်းကြိုးလေးကို ကမန်းကတန်း ခေါင်းငုံ့ချည်နေပုံက တုန်တုန်ယင်ယင်။

သူမကို မျက်တောင်မခတ်တမ်း ကြည့်ရင်း ကိုယ့်ရင်ထဲ မွန်းကြပ်မောပန်းရသည် ။

ဘာကြောင့် သူမ တောင်းပန်သံလေးမှာ အလွန်ပျော်သွားရသလဲ။

သူမက ရုတ်ခြည်းပင် ခုတင်ပေါ်မှ လူလဲဆင်းကာ အခန်းထောင့် တစ်နေရာကို ပြေးသွား၏။

သူမလုပ်ရပ်ကို သူ နားမလည်ဘဲ ကြောင်ငေးကြည့်နေမိ၏။

အခန်းတံခါးရှိရာဘက်မှာ သူ ရပ်နေတာကြောင့် သူမကို ခပ်အေးအေးသာ စောင့်ကြည့်နေမိသည် ။

“ဟာ...”

ဝုန်းခနဲပွင့်သွားသော တံခါးမှ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားသော သူမဆီ ကို လွှားခနဲ ရောက်သွားသော်လည်း မမီတော့ပေ။

စပရိန်တံခါးမို့ အရှိန်နှင့်ကန်ကာ ပြန်ပိတ်သွားသည် ။

နေမင်းနောင် ခုမှ ခေါင်းကြီးသွားရသည် ။

သူမ ဘယ်ခလုတ်ကို နှိပ်လို့ တံခါးကပွင့်သွားရတာလဲ။ ပြီးတော့ အဲဒီတံခါးကနေထွက်ရင် ဘယ်ကိုရောက်မှန်းလည်း သူမသိချေ။

ဒီအိမ်ကြီးထဲကို ဝင်ဖို့ တောင် သူ မနည်းကြိုးစားခဲ့ရတာ။

အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်တာတောင် ဒီအိမ်ထဲဝင်ဖို့ က အရမ်းခက်ခဲခဲ့သည် ။

တော်ရုံလူဆို ဘယ်လိုမှ သည် အိမ်ထဲ ရောက်လာနိုင်မှာ မဟုတ်။

ပန်ထွာကို သည် လိုအနေအထားမျိုးနှင့် သည် လောက်ချမ်းသာကြွယ်ဝမှန်းလည်း မသိခဲ့ပါ။

သိပ်ချစ်တာတစ်ခုပဲ သူ သိသည် ။

ချစ်လွန်းလို့ လည်း မုန်းမျက်နှာ နာကျင်မိတာဖြစ်သည်။ ။

ကိုယ့်ကို အရပ်လို ကစားခဲ့တာကို ဘယ်လိုမှ ခွင့်လွှတ်မပေးနိုင်ခဲ့။

ကိုယ်ကတော့ စည်းဘောင်အတွင်းမှာ နေတာ လက်ကလေးပင် မ
ကိုင်းဘူးခဲ့။

သူမနှုတ်ခမ်းတွေ သည် လောက်ချိုမြိန်မှန်း ချစ်သူဘဝတုန်းက သူ
သိခွင့်မရခဲ့။ ခုမှ ခံစားခွင့်ရလိုက်သည်။ ။

သူမ ဆန္ဒမပါဘဲ ဇွတ်အတင်း တစ်ဖက်သက် အနိုင်ယူမိတာတောင်
သည် လောက်သာယာစဖွယ်ရှိတာ။

သူမကသာ လိုလားကြည်ဖြူစွာ ကိုယ့်ကို တုန့်ပြန်ကြင်နာမည်ဆို...
အား...

နေမင်းရင်ထဲ နွေးထွေးပူရစွာ အခုန်မြန်လာရသည်။ ။ ရုတ်တရက်
အငိုက်မိ စဉ်းစားမိရာက သူမ ဘယ်သွားလဲ။ ဘာသွားလုပ်လဲ။ တွေးလို
က်တော့ ချွေးပြန်ချင်လာသည်။ ။

ခုမှ သူ့အလှည့် ဖြစ်တော့သည်။ ။

“ပြဿနာပဲ”

နှုတ်က ရေရွတ်ရင်း ပုန်းအောင်းဖို့ နေရာ အမြန်ရှာရသည်။ ။

အိမ်ခြံဝင်းတစ်ခုလုံး စေ့စေ့ပေါက်ပေါက် ရှာတော့မှာ ကြိုသိသည်။ ။
မလွယ်။

အန္တရာယ်ရှိနိုင်သည်။ ။

ဒုက္ခပါပဲကွာ...

အခန်းက ရှင်းလင်းနေတာ ပုန်းစရာနေရာကောင်း ရှာမတွေ့။

စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထားပြီး အသက်ကို မှန်မှန်ရှူမိသည်။ ။

စီးကရက် တစ်ဖွာ နှစ်ဖွာသောက်ပြီး အချိန်ယူ စဉ်းစားချိန်လည်း မရနိုင်တော့။

သူ့မျက်လုံးတွေ မျက်နှာကြက်ပေါ်အရောက် ဝင်းခနဲ လက်သွားရသည်။ ။

ဟုတ်ပြီ။ တွေ့ပြီ။

ဂျာကင်ကို ဆွဲစေလိုက်ပြီး အခန်းမျက်နှာကြက်ပေါ် ခက်ခဲစွာ ကုတ်တွယ်တက်သည်။ ။

လုပ်ရဲရင် ခံရဲရမှာ ပေါ့။ သူ့အပြစ်နှင့် သူပဲလေ။ သူက ပန်ထွာအပေါ် အခဲမကြေဖြစ်လွန်းလို့ လာခဲ့မိတာပါ။

မျက်နှာကြက်အမိုးပြားတစ်ခုကို လက်နှင့်ဆွဲပြီး ခပ်ဟဟဖြစ်အောင် ခွာလိုက်သည်။ ။

အိမ်ခေါင်မိုးနှင့် မျက်နှာကြက်အကြားမှာ ကတ်သီးကတ်သတ် ပုန်းနေရာမှာ လွယ်တော့မလွယ်။

မှောင်မဲနေပြီး ပင့်ကူမျှင်တွေ အမှိုက်မှုန်တွေနှင့် ဘာမှ မတတ်နိုင်။

နေမင်း မျက်နှာကြက်ထဲကို အမြန်တိုးဝင်လိုက်သည်။ ။ သူ့ကိုယ်ကြီး ကျွဲပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ဝုန်းခနဲကျမှာ စိုးရိမ်ပြီး အသက်တောင် မရှူရဲ။

သူ ခွာပြီးတက်ခဲ့သော မျက်နှာကြက်ကို အမိုးပြာအချပ်လေးကို လက်နှင့်အသာကလေး ပြန်ဆွဲပိတ်သည်။ ။

ခပ်ဟဟလေး ပွင့်နေသော အမိုးပြားနှစ်ခုကြားမှ သူမအခန်းကို သူ သေချာမြင်ရသည်။ ။

အခုန ကုတ်ခြစ်ထုရိုက်ခဲ့သမျှ ခုမှ တဖျဉ်းဖျဉ်းနှင့် စပ်လောင်ကာ
နာကျင်လာရသည်။ ။

ပခုံးထက်မှာ လည်း သူမ ကိုက်ထားတာကြောင့် အထိမခံနိုင်အောင်
နာနေရသည်။ ။

အရမ်းနာသွားလို့ လည်း သူမကို ပိုပြီး ဒေါကန်မိတာ။

တကယ်တမ်းကျတော့ သူ အနိုင်မယူရက်။

သူမ ကိုယ်ခန္ဓာကို သူမ မပေးဘဲ ကိုယ်မလိုချင်။ ကိုယ်ချစ်ခဲ့တာ သူ
မ နှလုံးသားကိုပါ။

သန့်စင်စွာ ချစ်ရမယ်လို့ ပြောတဲ့ စကားကို နာခံခဲ့သည်။ ။

တကယ်တော့ သူမကို တစ်သက်တာတော့ ပိုင်ဆိုင်သွားရမှာ ပဲလေ
ဟု တွေးခဲ့သည်။ ။

သူလည်း ကောင်မလေးတွေနှင့် ရင်းနှီးဖူးတာပဲ။

အရိုင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။

သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံတော့ ယောက်ျားပီသစွာ သူမကို ပွေ့ပိုက်နမ်း
ရှုပ်ချင်သည့်စိတ် ဖြစ်ပေါ်မိတာ အမှန်။

ကိုယ့်ချစ်သူပဲ။ စိတ်ထဲမှာ တော့ ဘယ်သူမဆို စည်းလွတ်ဝါးလွတ်
တွေးမိမှာ ပေါ့။

အဆင့်တွေ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တက်ချင်မှာ ပဲ။

ဒါ ယောက်ျားတိုင်း ညာမရတဲ့ ကိစ္စပါ။

အရေးကြီးတာက လက်တွေ့မှာ ထိန်းသိမ်းနိုင်ဖို့ ချုပ်တည်းနိုင်ဖို့။ ။

ကိုယ်က သူမကို မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားရလွန်းခဲ့သည်။ ။

အခွင့်အရေးလည်း မလိုချင်ပါ။ ချစ်သူဘဝမှာ အလှကြည့်ရုံသက်သက်နှင့် သူ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နိုင်ပါသည်။ ။ ယုံကြည်မှု မြင့်မားခဲ့မိသည်။ ။

သူ့အပေါ် လှည့်စား ကောက်ကျစ်လိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မထင်ထားခဲ့ပါ။

သူမအကြောင်းသိရတော့ ကိုယ်ဘယ်လောက် ထိခိုက်ကြေကွဲရလဲ။

ဘယ်အတိုင်းအတာထိ ခံပြင်းနာကျင်ရလဲ။ ပန်ထွာကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကိုယ်အချစ်ဆုံး။ အခုတော့ သည် မိန်းမကို အမုန်းဆုံး။

တူးခါးနေအောင် နာကြည်းမိသမျှသည် ယောက်ျားတစ်ဦး၏ မာနနှင့် ဒေါသပေါင်းကာ စိတ်ရိုင်းတွေ ဝင်လာရသည်။ ။

သူမကို နာလန်မထူနိုင်အောင် နှိပ်စက်လိုက်ချင်သည်။ ။ တစ်သက်လုံး နောင်တရသွားအောင် ပညာပေးလိုက်ချင်သည်။ ။

သွေးအေးအေးနှင့် ရက်စက်နိုင်ဖို့ နေ့ရက်များ စွာ ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း တကယ်တမ်း ရင်ဆိုင်ရတော့ သူမမျက်ဝန်းတွေ၏ တောင်းပန်ရိပ်ကို သူ ခံနိုင်ရည်မရှိ။

မျက်ရည်နှင့် စိုလက်နေသော မျက်လုံးလေးတွေကို တဆတ်ဆတ် တုန်နေသာ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ချွေးစေးနှင့် အေးစက်နေသော ကိုယ်လုံးလေး။ နိမ့်ချည်မြင့်ချည်နှင့် မောပန်းလွန်းစွာ အသက်ရှူနေရသော သူမ ရင်မို့မို့။

နေမင်းနှလုံးသားက ဘယ်လိုလုပ် တင်းနိုင်တော့မှာ လဲ။

“ရွန်းလက်ကို မရက်စက်ပါနဲ့ တဲ့ ”

သူရက်ပေါင်း ရှည်ကြာစွာ ကြိုးစားခဲ့သမျှ ဝုန်းခနဲ ပြိုလဲစေခဲ့သော
စကားလေးတစ်ခွန်း။

တစ်ခုတော့ ထူးဆန်းနေသည် ။

ရွန်းလက်တဲ့ ။ သူမ နာမည်အစစ်က ရွန်းလက်လား။ နေမင်း
မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်မိသည် ။

သူ သိထားတာက သူမနာမည် ပန်ထွာ။

ဒါပေမဲ့ မာယာများ လွန်းတဲ့ မိန်းမ လျှော့တွက်လို့ မရပါ။

နေမင်း အံ့ကြိတ်ထားမိတုန်းမှာ ပဲ အခန်းတံခါးဟပြီး လူတွေ ဝင်
လာ၏။

“အလကားပါ ဖေဖေရယ်၊ ရွန်းလက် အိမ်မက်မက်တာနေမှာ ပါ၊
ဘာရှိလို့ လဲ၊ တစ်ခြံလုံးလည်း ရှာပြီးပြီ၊ တစ်အိမ်လုံးလည်း ရှာတာပဲ၊
ကဲ...ဒီအခန်းထဲမှာ ရော ဘာရှိလို့ လဲ”

အသံချို့ချို့တစ်ခုကို ကြားရတော့ နေမင်း ငဲ့ကြည့်မိသည် ။

“ဟာ...”

သူ့မျက်လုံးတွေ ပြူးသွားရသည် ။ ပန်ထွာနှစ်ယောက်ဖြစ်နေပါလား
။ ဒါဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ အမွှာလို တူနေသည် ။

“စာအုပ်ကြီးဖတ်ပြီး အိပ်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ပန်ထွာတစ်ယောက်က စာကြည့်စားပွဲနား လျှောက်သွားပြီးပြောသ
ည် ။ ကျန်ပန်ထွာတစ်ယောက်က ငိုရှိုက်နေသည် ။

“ရွန်းလက် အိပ်မက်မက်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ မေမေ”

ရှိုက်သံလေးနှင့် ဖြေရှင်း၏။

“တိတ်ပါ၊ သမီးငယ်လေးရယ်”

မိခင်ဖြစ်သူက သူမမျက်ရည်စတွေကို သုတ်ပေးပြီး နှစ်သိမ့်သည်။ ။

“စာအုပ်တွေ အချိန်မတော်ဖတ်ပြီး စိတ်ချောက်ချားနေတာ၊ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ”

“ မဟုတ်ဘူး ”

စူးခနဲ အော်ဟစ်လိုက်တာကြောင့် လင်းလက် စကားရပ်သွားရ၏။

“စာအုပ်ဖတ်ပြီး စိတ်ချောက်ချားတာ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး သိလား”

“ကဲ...ဒါဆို၊ ဟိုလူ ဘယ်မှာ လဲ၊ ပြောလေ၊ တစ်အိမ်လုံး၊ တစ်ခြံလုံး နဲ့နေပြီ၊ အလကား အကုန်အိပ်ရေးပျက်ပြီး လန့်ကုန်ပြီ”

ပန်ထွာတစ်ယောက်က အပြစ်တင်တာကြောင့် ဟိုတစ်ယောက်က တဟင့်ဟင့် ငိုရှိုက်သည်။ ။ အားလုံးပဲ စဉ်းစားမရစွာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ။

“ကဲပါလေ...ထားပါတော့ အခု သမီးလေး အိပ်လိုက် ဟုတ်ပြီလား၊ နေရောနေရဲလား၊ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်မလား”

“နေရဲပါတယ် မေမေ ရပါတယ်”

ရွန်းလက် မျက်နှာလေး မော့ဖြေသည်။ ။

“သမီးကြီး သွားအိပ်တော့လေ၊ ဖေဖေကြီးတို့ ရော အိပ်ကြတော့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

စောစောက အမျိုးသမီး စီမံပေးတာကို နာယူသလိုနဲ့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရွန်းလက် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားကြသည်။ ။

“သမီးငယ်လေး”

“ရှင် မေမေ”

“ဘာမှ မကြောက်နဲ့ တော့နော်၊ အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်၊ လူ သူစိမ်းတစ်ယောက်လာဖို့ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး ကွယ်”

“မေမေက ရွန်းလက်ပြောတာ မယုံဘူးလား”

“ယုံပါတယ်...သမီးရယ်၊ မေမေ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေတယ်”

“မေမေရယ်၊ ရွန်းလက် တကယ်ကြုံရတာပါ”

“ပြီးသွားပြီပဲ၊ ရွန်းလက် ဘာမှ တွေးမနေနဲ့ တော့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမ မိခင်က သူမကို ခုတင်ပေါ် လှဲစေလျက် နဖူးလေးကို ဖွဖွငုံနမ်းသည်။

သူမက ငြိမ်သက်နေ၏။

“မေမေ နေပေးရမလား”

“ရပါတယ် မေမေ၊ ရွန်းလက် အိပ်ရဲပါတယ်”

အသံလေးက တိမ်ဝင်နေ၏။

“မေမေတို့ အိပ်ရေးပျက်ကုန်ပြီ...နော် ”

“သမီးရယ်၊ မိသားစုပဲဟာ၊ သူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်ဘဲ အဲဒီအကြီးမကသိပ်စကားပြော မတတ်တာ၊ ကိုယ့်ညီမလေးကို ဘယ်တော့မှ မညှာတော့ဘူး၊ ဘယ်လိုမှန်းလဲ မသိဘူး”

မေမေက သူ့သမီးကြီးကို အပြစ်တင်နေသည်။ ။

“အိပ်တော့...အိပ်၊ အိပ်၊ ရေသောက်ချင်သေးလား”

“ဟင့်အင်း”

သူမ မေမေက ညင်သာလွန်းသော ခြေလှမ်းများ နှင့် ထွက်ခွာသွားသည်။ ။

အခန်းထဲမှာ သူ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တော့သည်။ ။ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းလာမိသည်။ ။

ရွန်းလက်က ခုနအဖြစ်တွေကို တွေးပြီး ကြက်သီးမွေးညင်းလေးတွေ ထလာရ၏။

ယုံပင် မယုံနိုင်စရာ။

ကိုယ့်အဖြစ်က အံ့ဩထူးဆန်းလှသည်။ ။

ပန်ထာလင်းလက်ရဲ့ အပြောအဆိုတွေကြောင့် မခံချိမခံသာလည်း ဖြစ်ရသည်။ ။

ညီအစ်မပေမယ့် ဘယ်တုန်းကမှ တယုတယ တနွေးတထွေး မရှိခဲ့ဘူးပါ။

ရွန်းလက်နားထင်ပေါ် ပါးပေါ်သို့ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာရ၏။ မျက်နှာကို ခေါင်းအုံးပေါ် မှောက်ချမိသည်။ ။

နီးကပ်လွန်းသော မျက်နှာပြင်တစ်ခု မျက်လုံးထဲ စွဲထင်ရစ်သည်။ ။

သူ ဘာလို့ ရွန်းလက်ကို အနိုင်ယူချင်တာလဲ။

ရွန်းလက်နှင့်သူ ရန်ငြိုးရန်စလည်း မရှိခဲ့ပါ။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ အချိန်ယူ ကြံစည်ခဲ့ပုံပါ။

ရွန်းလက် ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ပေ။

အားပါးတရ ငိုပစ်လိုက်တော့ ပေါ့ပါးသွားရ၏။ ခုတင်ပေါ် မှောက်
အိပ်ငိုရှိုက်နေသော သူမကိုကြည့်ကာ နေမင်းစိတ်ထဲ နောက်တရမိသည်
။

မင်းမှာ မင်းနဲ့ ပုံစံတူတဲ့ နောက်တစ်ယောက်ရှိနေမယ်ဆိုတာ ကိုယ်
မသိလို့ ပါ မိန်းကလေးရယ်။

ကိုယ့်ကို တမင် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာပဲလို့ ကိုယ် ထင်မိတာ
။

တော်ပါသေးရဲ့ ကွာ၊ ကိုယ်မှားမိတော့မလို့ ။ တစ်သက်လုံး နောက်
တရစရာ ကြုံတော့မလို့ ပါလား။

ခွင့်လွှတ်ပါ မိန်းကလေးရယ်။

မင်းအစ်မကိုလည်း ကိုယ် ခွင့်လွှတ်လိုက်တော့မယ် အနှောင့်အယှက်
မပေးတော့ပါဘူး။

အံ့ကြိတ်ရင်း ဆုံးဖြတ်မိသည် ။

မေးကြောကြီးတွေ တင်းမာကာ နားထင်တစ်လျှောက် တဒုတ်ဒုတ်
သွေးတိုးနေတာ သတိထားခံစားမိ၏။ စိတ်ကို လျှော့ပစ်လိုက်သည် ။

ကိုယ့်ရဲ့ မကောင်းတဲ့ အကြံအစည်တစ်ခုက ကိုယ့်ဆီပြန်ရောက်လာ
နိုင်တာ သဘောပေါက်မိသည် ။

အခု သူ ဘယ်လို သည် အိမ်သည် ခြံထဲက ပြန်ထွက်ရမလဲ။

ခြံစောင့်တွေက အခုနကထက်ပိုပြီး သတိဝီရိယထားနေကြတော့မှာ
။ ခွေးကြီးတွေကလည်း ထွားလိုက်တာ ကျားကြီးတွေလား မှတ်ရသည် ။

သည် အတိုင်းနေသွားလို့ လည်း မရ။ အခန်းလေးထဲကို တစ်ချက်ငုံကြည့်မိသည်။ ။

နေမင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ။ သူမကို တောင်းပန်ပြီးမှ ပြန်တော့မယ်။ ဒီအတိုင်း ပြန်ထွက်သွားလို့ မဖြစ်ပါ။

ခွင့်လွှတ်ပါမလားဟု စဉ်းစားနေမိသည်။ ။

သူမက မျက်ရည်တွေကို သုတ်ရင်း ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ။ မျက်နှာလေးက သူ့ချစ်သူဟောင်းပန်ထွာ (ခုနက တွေ့လိုက်ရသည့် လင်းလက်) နှင့် လုံးဝ တူနေသည်။ ။

ပြတင်းပေါက်တွေကို သူမက သေချာလိုက်ပိတ်ပစ်သည်။ ။

ပြီးတော့ ခုတင်ပေါ်မှာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်လေး ထိုင်နေ၏။ အတန်ကြာမှာ ဖျတ်ခနဲလှဲချကာ မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်သည်။ ။

နေမင်းက မျက်နှာကြက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲဖွင့်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ခုန်ချပြီး သူမခုတင်ပေါ်လွှားခနဲ ရောက်သွားမိသည်။ ။

သူ့လှုပ်ရှားမှု အချိန်က ဘာမှ မကြာလိုက် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်လွန်းသည်။ ။

သူမက ဆတ်ခနဲ ထထိုင်ကာ လန့်ဖျပ်သွားရသည်။ ။ သူမ ပါးစပ်လေးကို နေမင်းက ပိတ်ထားလိုက်ရသည်။ ။

“ကိုယ် မင်းကို ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ မအော်နဲ့ နော်၊ ကြားလား”

သူမက နားမလည်နိုင်သလို ခပ်ငြိမ်ငြိမ်ကြည့်၏။

“အော်မှာ လား၊ မအော်ဘူးလို့ ကတိပေးမှ ဖြစ်မယ်၊ ကိုယ်မင်းနဲ့ စကားပြောချင်ရုံပါ၊ စိတ်ချ”

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြတာမို့ သူလွတ်ပေးလိုက်၏။ ပြီးတော့ ခေါင်းငို
က်စိုက်ချပြီး...

“ဆောရီးကွာ၊ ကိုယ် လူမှားသွားတယ်”

ဟု ခပ်တိုးတိုး တောင်းပန်မိ၏။

အပြစ်ရှိသူမို့ ခေါင်းငုံ့ထားမိသည် ။ သူမက ကြောက်ဆုတ်ကြောက်
ဆုတ်နှင့် နည်းနည်းဝေးသွားအောင် ရွှေ့ထိုင်၏။

ကိုယ့်ကို ကြောက်ရွံ့နေရောသလား။ သူမမျက်လုံးလေးတွေထဲမှာ
စိုးရိမ်မှုတွေရှိသည် ။

“ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ကွာ၊ ကိုယ် အနူးအညွတ်တောင်းပန်တယ်”

“မင်းတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရှိတာ တကယ်မသိဘူး”

“မမလင်းလက်နဲ့ ”

ရွန်းလက် ဘယ်လိုမေးရမှန်း မသိပါ။

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ် ပန်ထွာဆိုတဲ့ မိန်းမဆီလာတာ၊ မကျေနပ်လို့ ”

“အို ... ”

“ခုတော့ ကိုယ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ သူ့ကိုလည်း ဘာမှ မလုပ်တော့ဘူး၊
တော်ပါပြီ”

သူမက သက်ပြင်းလေးရှိက်၏။ အစ်မအတွက် ပူပန်မှာ ပေါ့လေ။ သူ့
စကားအတွက် တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည် ။

သူ့အစ်မ ကိုယ့်အပေါ် မကောင်းခဲ့တာတွေ သူလေးတော့ သိမှာ မဟု
တ်။

“မမလင်းလက်က ဘာလုပ်လို့ လဲဟင်”

“ကိုယ့်ကို အရုပ်လိုကစားသွားတယ်၊ ပညာပြသွားတယ်၊ လှည့်စားသွားတယ်”

“ဪ”

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ်အခု ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်ပြီ၊ မင်းရော ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ရဲ့ လား”

“ရပါတယ်၊ မှားသွားတာပဲ၊ ဘာတတ်နိုင်မလဲ”

“ကိုယ် ဝမ်းသာပါတယ်”

နေမင်းက ခုတင်ထက်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ။

“မင်းတို့ နှစ်ယောက်က သိပ်တူတာပဲနော်”

သူမက အထိတ်တလန့် မော့ကြည့်၏။

“ကိုယ်က ပန်ထွာကို တစ်ဦးတည်းသောသမီးလို့ သိထားတာ”

သူမက အကဲခတ်သလို ကြည့်နေသည်။ ။

“ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ကိုယ်သိပြီ”

“ရှင် ပြန်တော့လေ”

“အင်း”

“ခွေးကြီးတွေ ရှိတယ်”

မရည်ရွယ်ဘဲ သတိပေးစကားဆိုမိ၏။

“ရပါတယ်၊ ကိုယ်သိတယ်”

လူဝံရှားတတ်တာကြောင့် ရွန်းလက်ပင် လူမှ ဟုတ်ရဲ့ လားဟု ထင်မိသည် အထိ။

ဘယ်အရွယ်ကတည်းကများ လေ့ကျင့်ထားသည် မသိ။ အရည်အချင်းကောင်းများ စွာနှင့် အဲဒီလူက ဘာလို့ များ မိန်းမသားတစ်ဦးပေါ် အညှိုးထားပြီး တုန့်ပြန်ဖို့ အဓိက အစီအစဉ်ဆွဲရတာလဲ။

ရုတ်တရက် အထင်ကြီးသလို ဖြစ်မိသော်လည်း သူ့စိတ်ကို ချက်ချင်းပင် မကြိုက်နိုင်။

“သွားမယ်”

သူ နှုတ်ဆက်တာကို ခေါင်းညိတ်ပြမိရဲ့ လား။ သူထွက်သွားတာကို လိုက်ကြည့်နေမိသည် ။

အမှောင်ထဲပျောက်သွားမှ ရွန်းလက် သက်ပြင်းလေးရှိက်မိသည် ။

သူ ထွက်သွားပြီးမှ မမလင်းလက်အတွက် ပူပန်စိတ်နှင့် ရွန်းလက် အိပ်မရတော့။ သူတကယ်ပဲ ရွန်းလက်ကို ကတိပေးသွားတာလား။

ဒါမှ မဟုတ် အလွယ်တကူ အလွတ်ခံတာ မှားပြီလား။

ရွန်းလက် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမိတာပါလိမ့်။

ကိုယ့်အဖြစ်ကို အံ့သြနေသည် ။ တကယ်ဆို သူက အနှောင့်အယှက်ပေးဖို့ ရောက်လာတာ။

ရွန်းလက်ကို လူမှားတာပဲထား။

မမလင်းလက်အပေါ် ကောက်ကျစ်စွာ ကြံစည်မှုက ထင်ရှားနေသည်

။

အလွယ်တကူ ထွက်သွားခွင့်ပေးလိုက်တာ ရွန်းလက် တရားရဲ့ လား

။ အပြစ်ရှိသူလို ခံစားရကာ တုန်လှုပ်သွားမိသည် ။

“မအော်ပါနဲ့ ”

ဆိုသော စကားတစ်ခွန်းကို ဘာကြောင့်နာခံမိတာလဲ။

ရွန်းလက် တရားမျှတရဲ့ လား။

မမလင်းလက်ရန်သူကို ရွန်းလက်က ဓားရိုးကမ်းသလို ဖြစ်သွားပြီး စိတ်တွေထူပူလာသည် ။

သူကရော ရွန်းလက်ကို ဘာလို့ ယုံကြည်ရတာလဲ။ ရွန်းလက်က မမလင်းလက် ညီအစ်မအရင်း။

ရွန်းလက်ကို သူ့ဘက်သားလို့ ဘာကြောင့် သတ်မှတ် ယုံကြည်လိုက်တာလဲ။

ရွန်းလက် တွေးမရတော့ပါ။

လူကြီးတွေကို ရွန်းလက် အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းပြီး သူ့ကို ဒုက္ခတစ်ခုပေးနိုင်သည် ဟု ဘာကြောင့် သံသယမရှိတာလဲ။

လက်နှစ်ဖက်ကို အချင်းချင်းဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ကိုယ့်လုပ်ရပ်ကို မှားသလား။ မှန်းသလား။ ဝေခွဲမရအောင် ရှိသည် ။

သူ့အတွေ့အထိများကို ပြန်တွေးမိတော့ ရင်ထဲ ပူနွေးသွားရသည် ။

သူ ဘယ်လိုလူပါလိမ့်။ ရွန်းလက်ကို အနိုင်ရလျက်နှင့် ဘာဖြစ်လို့ လက်လျှော့သွားရတာလဲ။ သူသာ တကယ်ယုတ်မာခဲ့လျှင် ရွန်းလက် ဆက်မတွေးရဲဘဲ။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ထူအမ်းသွားရသည် ။

မမလင်းလက် မဟုတ်တာ မသိသေးဘဲနှင့်ကို သူ ရွန်းလက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်တာ။

ဒါဆို သူ့စိတ်ဓာတ်က မြင့်မြတ်လွန်းလှပြီပဲ။ ရွန်းလက်က သွားပါပြီ
ဟု စိတ်လျှော့ကာ လုံးဝ မရုန်းကန်တော့တာ။

သေချာတွေးကြည့်လေ သူ့စိတ်က ထူးဆန်းလေ။ မမလင်းလက်ကို
သူ တကယ်ပဲ မြတ်နိုးစွဲမက်ခဲ့သလား။ ပြီးတော့ အလူးအလဲ ခံစားခဲ့ရသ
လား။

မမလင်းလက်ကို သူ တကယ်ကြွေခဲ့တာပေါ့။ သည် အတွေးက ရင်
ကို မောပန်းသွားသည် ။

အို... အဓိပ္ပာယ် မရှိ။

ဟိုသည် တွေးရင်း အိပ်မပျော်နိုင်။

မမလင်းလက်က ဆိုးသည် ။ ရှုပ်သည် ။ ဒါတော့ အမှန်ပဲလေ။

ယုံကြည်မှု ပြင်းထန်လွန်းကာ သူ့ကိုယ်သူ အထင်တကြီးရှိနေတတ်
သူ။

သူ့ကိုယ်သူအမြဲတမ်း အပိုင်တွက်တတ်သည် ။ တကယ်လည်း ပဲ မမ
လင်းလက်အပေါ် မာနိုင်သော ယောက်ျား၊ ရှောင်နိုင်သောယောက်ျား ရွ
န်းလက် သည် နေ့အထိ မတွေ့ဖူးသေးပါ။

အပြောကြီးသော မာနပြင်းသော ဘဝင်ထူလွန်းသော ယောက်ျား
တွေပင် ပထမပိုင်း အပြောကြီးသလောက် အထာကိုင်သလောက် နော
က်ပိုင်းမှာ တော့ မမလင်းလက် နှိပ်စက်သမျှ လှိမ့်ခံစားရသည် ချည်း။

ရွန်းလက်ကတော့ မမလင်းလက်နှင့် ရုပ်ချင်းသာ တူတာ။ စိတ်ချင်း
ကတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်။

ရွန်းလက်က တော်ရုံလူကို စိတ်မကစားတတ်ပါ။ တစ်ဦးတည်း

အေးချမ်းစွာနေရတာလေးကို ပိုနှစ်သက်သည်။ ။

သူငယ်ချင်းတွေနှင့် လျှောက်လည်ပတ်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဈေးဝယ်ထွက်၊
အဲဒီလောက်ပဲ ဝါသနာပါတတ်သည်။ ။

ဆန့်ကျင်ဘက်တွေကို အထူးတလည် အာရုံမထားမိပါ။ မမလင်းလ
က် ပြောပြနေတတ်သော ယောက်ျားတို့ အကြောင်းများကို နားထောင်မိ
သော်လည်း ရွန်းလက် လိုက်မမိပါ။

ရွန်းလက်ကတော့ လောကမှာ အချစ်ဆိုတာရှိသည် ဟု ခံယူထားမိ
သည်။ ။ မမလင်းလက် ပြောတာကတော့...

ချစ်ခြင်းဆိုတာ အခြေအနေပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ဖြစ်သွားသတဲ့။ ။

နီးစပ်မှု၊ အတွေ့အထိ၊ ပြီးတော့ ပေးလာတဲ့ အခွင့်အရေးတွေအပေါ်
မှာ ပဲ အချစ်က ရှိနေသည် တဲ့။ ။ ရွန်းလက် ပြိုင်မငြင်းခဲ့။ သိမှ မသိဘဲ။

သူက အစစအရာရာ အတွေ့အကြုံရှိသူပါ။ ရွန်းလက်က သည် နေ့
အထိ ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်ဖူးသေးတာမဟုတ်။ ယောက်ျားတွေနှင့် တရင်း
တနှီးလည်း မရှိခဲ့။

မမလင်းလက်ကတော့ သာယာစိတ်နှင့် ချစ်ခဲ့တာလည်း ရှိတယ်။ အ
နိုင်ယူချင်စိတ်နှင့် ချစ်ခဲ့တာလည်း ရှိသည်။ ။ ကြွားဝါခေါင်းမောချင်စိတ်
နှင့် ချစ်ခဲ့တာလည်း ရှိသည်။ ။ အပျင်းပြေ ချစ်ခဲ့တာလည်း ရှိသည်။ ။

ချစ်သည် ဟု ထင်ပြီး ချစ်ခဲ့တာလည်း ရှိသည်။ ။ ရယ်စရာကောင်းလို့
ချစ်ခဲ့တာလည်း ရှိသည်။ ။

တမင်ကစားချင်၍ ချစ်ခဲ့တာလည်း ရှိသည်။ ။ စိတ်ကို ဆွပေးချင်၍
ချစ်ခဲ့တာလည်း ရှိသည်။ ။

မခံချင်စိတ်နှင့် ချစ်ပြခဲ့တာလည်း ရှိသည်။ ။ ရွံ့ပြီး ချစ်ခဲ့တာလည်း ရှိသည်။ ။ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ကြည့်မရစိတ်နှင့် တမင်ဟန်ဆောင်ချစ်ခဲ့တာလည်း ရှိသည်။ ။

မာနရှိက်ချိုးချင်၍ ချစ်ခဲ့တာလည်း ရှိသည်။ ။ လောင်းကြေးစားကြေးထပ်ပြီး ချစ်ခဲ့တာလည်း ရှိသည်။ ။

သနားငဲ့ညှာစိတ်နှင့် ချစ်ခဲ့တာလည်း ရှိသည်။ ။ ရက်စက်ချင်၍ ချစ်ခဲ့တာလည်း ရှိသည်။ ။

အချစ်ကို နည်းလမ်းပေါင်းစုံနှင့် ကွက်စုံထောင့်စုံမှ ချစ်ဖူးသည် လို့ ဆိုနိုင်သည်။ ။

“ငါ့ဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ လူတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ဟု မမလင်းလက်က ပွင့်လင်းစွာ ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ။

“ငါ သာယာတယ်၊ ပျော်တယ်ထင်ရင်သာ လက်တွဲလိုက်မှာ ၊ ချစ်မိမှာ တော့ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး ”

ဤသို့ ပြောတတ်သည်။ ။

ရွန်းလက်ကတော့ မမလင်းလက်မျက်နှာကို တငေးတမောလေး ကြည့်ရင်း မစဉ်းစားတတ်ခဲ့။

“သူစိမ်းကြီးတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဘာချစ်စရာလဲ၊ အလကား၊ ငါ လုံးဝမယုံဘူး၊ ချစ်တယ်ဆိုတာ အပေါ်ယံ စကားလုံးလှလှ ၊ အမှန်မှာ တော့ လိုချင်တာရှိလို့ ချစ်တယ်ဆိုတာလေး ဆွဲသုံးပြောနေတာ”

“ဟုတ်ပါ့မလား မမလင်းလက်ရယ်”

“ဟုတ်လွန်းလို့ ”

“မမလင်းလက် အယူအဆကတော့ ချစ်တယ်ဆိုတာ မရှိဘူး”

“တစ်မျိုးပါလား”

“ဒါပေမဲ့ ‘သံယောဇဉ်’ ဆိုတဲ့ အရာကတော့ တိတိကျကျ ရှိတယ်”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ လူဆိုတာ တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်လို့ မရဘူး ၊ အဲဒီတော့ လူအချင်းချင်းကိုဖြစ်ဖြစ် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်ကိုဖြစ် ဖြစ် နီးစပ်ရာကနေပြီး သံယောဇဉ်ထားပြီး နေကြမယ်”

“ဒါကြောင့် သံယောဇဉ်ဆိုတာတော့ ယုံတယ်၊ အချိန်အကြာကြီး အတူနေလာရင် သံယောဇဉ် ဖြစ်လာတာပေါ့”

“အင်း”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို သုံးလေးနှစ် အတူ ထားကြည့်လိုက်၊ အဲဒီလင်မယား သံယောဇဉ်ရှိသွားကြမှာ ပဲ၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အမှီပြုပြီးနေရတော့ ကြာလာရင် ခွဲနိုင်မှာ မဟုတ် တော့ဘူး”

“အဲဒီအချိန်ကျရင် သူတို့ ကို သွားမေးကြည့်။ အရမ်းချစ်တယ်လို့ ဖြေ မှာ ပဲ၊ အမှန်တော့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ညာတာ သံယောဇဉ်ဖြစ်ပြီး သူ့အတွက် ကိုယ်လို၊ ကိုယ့်အတွက် သူ မရှိရင် မဖြစ်တာကို ချစ်တယ်လို့ ထင်လိုက်တာ”

ထပ်မငြင်းတော့ပါ။ တိတ်တဆိတ်ပဲ နားထောင်နေလိုက်တော့သည်

“အရမ်းချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စုံတွဲကို ခွဲထားကြည့်လိုက်၊ နှစ်ကြာလာရင် သူတို့ ချစ်ခဲ့သည်းခဲ့ကြတာ တခြားလူအတွက် မပြောနဲ့ သူတို့ အတွက် တောင် ရယ်ချင်စရာလေး ဖြစ်နေမှာ နီးစပ်မှုမရှိဘူးလေ၊ အချစ်လည်း မရှိတော့ဘူးပေါ့”

မမလင်းလက်က ခပ်တည်တည်ပင်။ သူပြောတာတွေ ဟုတ်ချင်ရင် လည်း ဟုတ်မှာ ပေါ့။

ရွန်းလက်က ဘာအတွေ့အကြုံမှ ရှိဘူးတာ မဟုတ်ဘူး လေ။

ရွန်းလက်နှင့်ယှဉ်လျှင် မမလင်းလက်သည် ဆရာမကြီးပါ။

မမလင်းလက် လက်ချာရိုက်တာကိုပဲ ရွန်းလက်က နာယူရမည်ပေါ့။

မမလင်းလက် အကြောင်းတွေ ပြန်တွေးရင်း ရွန်းလက် နှုတ်ခမ်း တွေ ပြီးလာရသည် ။

မမလင်းလင်ရယ်...

စောစောက ရွန်းလက် ကြုံသလိုမျိုး မမလင်းလက်သာ ကြုံမယ်ဆို ဘယ်လိုလုပ်မှာ ပါလိမ့်။

လိမ္မာပါးနပ်စွာ ရှောင်တိမ်းနိုင်မှာ လား။ မာယာပရိယာယ်နှင့် သိမ်း သွင်းနိုင်မှာ လား။ အဲဒီလိုမှ မဟုတ် သူ့ကို ပညာပေးလိုက်မှာ လား။

စိတ်ပါလက်ပါ လိုက်လျောလိုက်မှာ လား။ ဒါမှ မဟုတ် ရဲစခန်းပို့လို က်မှာ လား။ ဘယ်လိုနည်းဗျူဟာကို သုံးမယ်မှန်း ရွန်းလက် တွေးဆမရ ပါ။

ဟိုလူနှင့် ဘယ်လောက်ရင်းနှီးခဲ့သလဲ။ ရွန်းလက်မှ မသိတာ။

အို...ဘာမှ မတွေ့ဘဲ အိပ်ပျော်အောင် အိပ်ပစ်လိုက်တာပဲ ကောင်းမ
ည်။

*